

نیمه دوم اسفند

این نشریه مخصوص کارگران است و بهیچ حزب و دسته‌ای وابستگی ندارد.

بزرگ‌ترین نیروی ایجاد تشکیلات
واقعی کارگران

درخواست کارگران از دولت موقت

۸- کارگران باید ۴۰ ساعت در هفته کار کنند و دو روز تعطیل داشته باشند.

۹- کلیه کسانی که با رژیم سابق همکاری می کرده اند، باید از کارخانه اخراج شوند.

۱۰- سرمایه داران و کارشناسان خارجی باید اخراج شوند و اموال آنها به نفع کارگران جمع آوری شود.

۱۱- بین کارگران و کارمندان از نظر تعطیلات سالیانه و مرخصی سالیانه نباید فرقی باشد.

۱۲- وضع خدمات پزشکی، دارویی و بیمارستانی کارگران باید درست شود.

۱۳- زمان استراحت کارگران که به دستور پزشکی باشد، جزء ساعت کار حساب شود.

۱۴- آئین نامه انضباطی که تمام آن به ضرر کارگر و به نفع کارفرماست باید از بین برود.

۱۵- کلیه نیروهای انتظامی مثل پلیس، ژاندارمری و ارتش، نباید در مسائل کارگری دخالت کنند.

۱۶- شورای کارگران کارخانه باید در بررسی امور زیر دخالت داشته باشد:

- سرمایه کارخانه

- وضع کارخانه

- تصمیمات کارخانه در مورد خرید و فروش

- سرمایه گذاری های جدید کارخانه

- سود کارخانه

- تقسیم سود

۱۷- استخدام و اخراج کارگران باید با نظر شورای کارگران باشد.

۱۸- کارگران باید حق اعتراض و اعتصاب داشته باشند.

۱۹- سرمایه تعاونی ها به کارگران برگردانده شود.

۲۰- در کارخانه ها باید وسایل رفاهی، اقدامات بهداشتی، وسایل ایمنی و غذای گرم مجانی وجود داشته باشد.

۲۱- آمبولانس، پزشک، حمام و مهدکودک در هر کارخانه باید بوجود آید.

۲۲- کلیه کارگران بیمانی باید رسمی شوند.

۲۳- باید يك شورای پزشکی تشکیل شود تا به وضع ارگران از کار افتاده و بیمار رسیدگی کند.

۲۴- در مورد کارهای سخت (نظیر معدن و ریخته گری) باید سن بازنشستگی از ۳۰ سال به ۲۰ سال بائین آورده شود.

«شورای مؤسس اتحادیه سراسری کارگران ایران» با انتشار اعلامیه ای تقاضاهای کارگران را از دولت انقلاب مطرح کرده است. در مقدمه این اعلامیه آمده است: «انقلابی که در کشور ما انجام شد و رژیم ضدکارگری سابق را واژگون کرد، برای ما کارگران که در طی آن با اعتصاب های متعدد خود، بیسکری کشیدیم، گرسنگی و بی بولی کشیدیم و صدمه های زیادی دیدیم، در بردارنده امیدهای فراوان است. ما آنچه مشقت را مردانه پذیرفتیم تا از زنجیری که بر دست و پای ما زده بودند رهایی یابیم. ما در این انقلاب سهیم هستیم، زیرا قبل از همه، انقلاب را با اعتصابمان شروع کردیم و در این راه بسیاری از کارگران جانشان را از دست دادند و زن و بچه های آنها بدون نان آور مانده اند. ما در صنعت نفت، در راه آهن، در گمرک و در هزاران کارخانه دیگر ماهها در اعتصاب بودیم و عاقبت دوشادوش هم میهنانمان، تفنگ در دست، در قیام شرکت کردیم.»

نویسندگان این اعلامیه آنگاه توضیح داده اند که با این شرایط، ما به انقلاب امید فراوان بسته ایم. امید به آنکه در ایرانی خالی از ششم طبقاتی زندگی کنیم. امید به آنکه دیگر کارفرمای جلا، برای سود بیشتر، شیره جان ما را نکشد. امید به آنکه شیهای گرسنگی تکرار نشود. از نگرانی خرج درمان زن و بچه، بیری و از کارافتادگی و اخراج و دربدری خلاص شویم. ما انقلاب کردیم تا از نگرانی دیر شدن کرایه منزل، خجالت نسبه جنس خریدن و سرافکنندگی دست خالی به خانه رفتن راحت شویم.

در این اعلامیه، سپس در بیست و چهار مورد تقاضاهای کارگران از دولت انقلاب اعلام شده است:

۱- شورای کارگران که در آینده نزدیک تشکیل خواهد شد، باید به رسمیت شناخته شود.

۲- قانون کار فعلی باید تفسیر کند و قانون کار جدید باید با کمک کارگران نوشته شود.

۳- هر وقت هزینه زندگی بالا رفت، باید حقوق کارگران هم اضافه شود.

۴- از حقوق و مزایای کارگران نباید مالیات گرفته شود.

۵- خدمات درمانی کارگران باید مجانی باشد و آنها نباید حق بیمه بدهند.

۶- برای کارگران هر چه زودتر باید مسکن تهیه گردد.

۷- وقتی کارگری مریض و بستری می شود باید تمام حقوقش مطابق روزهای عادی به او پرداخت شود.